

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον· ἐν Ἀθήναις,
πρὸς πλουτίζον οἱ κηφῆνες.

Χίλια ὑκτακόσια ὑγδοήντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ἑρῆκα λέξι· ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξονάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατέβαινει.
Συνδρομητὰς δὲν ἐλέγχω — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μὰς μιά δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μὰς μέλει.

Τοῦ Δεκεμβρίου εἰκοστὴ δευτέρα,
κι' οἱ βουλευτὰί μὰς ἤρχνε ἀέρα.

Σαρανταοκτὼ ὅτὸ χέρι,
τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι.

Ὡρα καλὴ ὅτους βουλευτὰς,
ὅπου μὰς φεύγουν κατ' αὐτάς.

Κι' ἐλέγαμε πῶς ἀφευκτὰ τὸ Ὑπουργεῖον πέφτει,
πῶς ἤρχιζε τοῦ Θεοδώρῃ τὸ ἄστρον ἀνατέλλον,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος ἔμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη
συχνάκις ἐκαμάρωνε ὡς Κυβερνήτης μέλλων.
Ὁ δὲ Δημητρακάκης μὰς κι' οἱ ἄλλοι φουκαράδες
ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν Ὑπουργοὶ ἐκόθονε βελάδες.

Κι' ὅπως ὁ λύκος χαίρεται μὲς ὅτὴν ἀνεμοζάλη
ἐβλέπατε τὴν σύγχυσι μὲ μιά κρυφὴ χαρά,
καὶ τότε μόνο σκύδατε ὡς κάτω τὸ κεφάλι,
ὁπότεν σὰς ἐστράβωνε ἡ λάμψις τοῦ παρὰ.
Πωλούσατε τὴν ψῆφο σας ἀντὶ τοῦ ἀργυρίου
σὰν πρόστυχοι ντελάληδες τοῦ Ἀναδρυτηρίου.

Ἐν μέσῳ τῆς ἐξαφνικῆς τοῦ ἔθνους καταγίδος
ἐτρέχατε νὰ βγάλετε τὰ τόσα ἐξοδά σας,
κι' ἠθέλατε μὲ χρήματα μονάχα τῆς πατρίδος
νὰ πάρετε τῆς πῆταις σας καὶ τὰ Χριστόψωμά σας.
Καὶ ἦλθε γιὰ τὴν τύχη σας μὲς ὅτῃς γιορταῖς ἡ μπόρα,
κι' ἐβγάλατε τὰ ἐξοδα καὶ ὄλα σας τὰ δῶρα.

Ὡρα καλὴ ὅτὴν πρόμνη σας κι' ἀέρας ὅτὰ παντὶ σας,
κι' ἐκεῖνος ποῦ γεννιήθηκε μέσα σ' ἀλόγων σταύλον
εἶθε νὰ ἦναι πάντοτε καὶ νῦν βοήθειά σας,
καὶ νὰ σὰς βγάλῃ δωρεὰν τοῦ ταξιδιοῦ τὸν ναῦλον.
Μὲ τὸ καλὸ εὐχόμεθα ὅτὰ σπῆτῃ σας νὰ πᾶτε,
καὶ πάλι νὰ γυρίσετε τὰ βέστα ν' ἀποφᾶτε.

Τώρα ποὺ ἐξαφανίσθε, ἀγαπητοὶ πατέρες,
καὶ πᾶτε ὅτῃς πατρίδες σας νὰ φάτε καὶ νὰ πιῆτε,
μέσα σὲ τούτοις τῆς χαρὰς καὶ τοῦ γλεντιοῦ τῆς μέραις
καὶ τοὺς καλοῖς σας ἐκλογεῖς γιὰ ἄλγος θυμηθῆτε,
ποὺ στέκουν θεοκήττικοι μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
καὶ νὰ μὰν καρτεροῦν ἀπ' τοῦρανοῦ τὸ δῶμα.

Ὡρα καλὴ ὅτὴν πρόμνη σας κι' ἀέρας ὅτὰ παντὶ σας,
εἶθε καὶ πᾶτε ἐξονόχοι ὅτὰ πέντε Βιλαέτια,
καὶ τῆς γυναικὸς σας μὲ ὄλη τὴν καρδιά σας,
καὶ τρεκακχάσετε τὰ τόσα σας βουσιόματα.
Ἀνέμει τρυφῶν σας χαρὰ νὰ βασιλεύῃ
καὶ τὸ καλὸ σας ροζικὸ γιὰ πάντα νὰ δουλεύῃ.

Καὶ πάλιν Νομοσχέδια ἐκάματε καινούρια,
καὶ πάλι μὲς φουσκώσατε μὲ τόση ρητορεία,
καὶ πάλι μὲς φορτώσατε μὲ φόρους σὰν γαϊδούρια,
καὶ πάλι μὲς ἀφίνετε μὲς ὅτου λουτροῦ τὰ κρύα.
Ὡρα καλὴ ὅτὴν πρόμνη σας κι' ἀέρας ὅτὰ παντὶ σας,
καὶ πάλι τοὺς ἐκλογεῖς, χαρὰ ὅτὴν ἀφεντιὰ σας.

Φασούλης και Περικλέτος,
δ καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Καί με φράκο, Φασούλη;
Φ.—^{Ἡμουν στὸ Παλάτι.}
Π.—Καὶ ἀπὸ τέτοιους ἦταν ἡ σάλα του γεμάτη;
Φ.—Καὶ δὲν σ' ἀρέσω δηλαδὴ; καὶ τάχα πῶς με κρίνεις;
θαρρεῖς πῶς εἶμαι ἄνθρωπος τῆς ἐλεημοσύνης;
Ναὶ μὲν δανεῖσθαι καὶ ἐγὼ τὸ φράκο, δὲν σοὺ λέω,
ἀλλὰ 'ς αὐτό, βρὲ Περικλῆ, ἐγὼ πολὺ δὲν φταίω,
μὰ φταίει τὸ κατὰστημα ἐκεῖνο τοῦ Λαμπίνου,
ὅπερ δὲν μοῦ τὸ ἔφερε κατὰ τὴν Ἀμφιλόκη.
Π.—'Ας ἦναι, ἀφῆσέ' αὐτά, καὶ ἀρχίνα με βραχάτι
νὰ μοῦ εἰπῇς λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸ Παλάτι.
Φ.—Μοῦ στέλλουν προσκλητήριον ἀπὸ τοῦ Αὐλαρχεῖον
καὶ τὸ λαμβάνω, Περικλῆ, ἀπ' τὸ Λιμεναρχεῖον.
«Καθ' ὑψηλὴν ἐπιταγὴν καὶ ὑψηλὸν καθήκον
σὰς προσκαλοῦμεν, κύριε, 'ς τοῦ παλατιοῦ τὸν οἶκον.
'Οφείλετε νὰ ἔλθετε περίπου τὴν ἐννάτην....
Πρὸς τοῦ ΡΩΜΗΟΥ τὸν Φασούλην, ἐξόχως διπλωμάτην.
Μόλις τὸ προσκλητήριον λαμβάνω εἰς τὸ χέρι,
μία καὶ δοῦ, βρὲ Περικλῆ, παγαίνω 'στὸν μπαρμπέρη.
Ξυρίσαστε τὰ γένειά μου, τοῦ λέω, κατὰ κόρον,
γιατὶ θὰ πάω 'στὸ χορὸ καὶ ἐγὼ τῶν Ἀνακτόρων»
ἐκεῖνος μοῦ τὰ ξοῦρισε, μοῦδαλε καὶ πουμάδα,
τότε ἀμέσως, ἀδελφέ, κουρδίζω τὴν βελόδα,
καὶ μὴ καὶ δοῦ δρμητικῶς εἰς ἐν' ἀμάξιν μπαίνω,
καὶ 'στὸ παλάτι γρήγορα, τοῦ λέω, δὲν προφθάνω.
Καὶ τώρα δεῖ περιγραφῆς καὶ μάλιστα σπουδαίας,
τὸ πῶς τ' ἀμάξιον ἤρχοντο μετὰ δρμῆς βραγδαίας.
'Εκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἀμάξια μετὰ φώτων,
ῥόδας καὶ βάρδα ἀναμῖξ μετὰ φωνῶν καὶ κρότων,
καμτσίκια, τρίζοντα συχνὰ με συριμὸν μεγάλον,
καὶ ἄλογα Ἰσπανικὰ καὶ κρότος τῶν πεταλῶν,
χρεμετισμοί, ἀλλαλαγμοί, βοὴ καὶ ἀμαξηλάται,
καὶ ἐκεῖ κοντὰ 'στῆς πιπεριάς καμπόσοι διαβάται.
'Ἡ ἐδική μου ἀμαξία ἔτρεχε κατὰ κόρον,
καὶ πρώτη πρώτη ἔφθασεν ἐγγὺς τῶν Ἀνακτόρων.
Κατέβηκα, ἀνέβηκα τοῦ Παλατιοῦ τὴ σάλα,
καὶ ἄκου τώρα, Περικλῆ, καὶ τὰ κατὰ τὴν σάλα.
'Απὲν πολυέλοισι καὶ πλησμονῇ κερίων,
καὶ κάτω πληθὸς κυριῶν ἐπίσης καὶ κυρίων,
ἀγάλματα μαρμάρινα, 'στὸ πᾶνμα παρκέτο,
καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καθρέφταις, Περικλέτο,
καρέκλαις ἀπειράριθμας τριγύρω καὶ πολυτρόπαις
καὶ Κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ ὡς δώδεκα κολώναις,
φράκων πληθώρα καὶ βλακῶν, καθὼς καὶ σπαθοφόρων,
καὶ παίζουσα ἡ μουσικὴ ἐπάνω κατὰ κόρον.
Π.—Βρὲ δὲν μοῦ λές ποῦ ἐμάθης αὐτὸ τὸ κατὰ κόρον;
Φ.—Τάκουσα ποῦ τὸ ἔλεγαν ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων.
Λοιπὸν, καλέ μου ἀδελφέ, μόλις περὶ τὰς δέκα
μέσα 'στὸ πληθὸς τῶν ἀνδρῶν ἐφάνη μὴ γυναικα,
κατόπιν ἄλλη, ἔπειτα ἐπὶ δὲκτὴ ἀκόμα,
καὶ ἐγέμισε ἡ αἴθουσα με ἄρωμα καὶ χρῶμα.

- Ἡ μία εἶχε βυσσινὶ καὶ κάτασπρο ἡ ἄλλη,
ἡ τρίτη σὰν μελιτζανὶ καὶ ῥόδα 'στὸ κεφάλι,
ἡ πέμπτη εἶδος οὐρανί, ἡ ἕκτη σὰν κανέλα,
καὶ ἡ ἑβδόμη με πτυχὰς ὡς εἶδος φουστανέλα.
Λουλούδια κατακέφλα, λουλούδια καὶ 'στὸ στήθος,
καὶ ἀπέναντι ἐθαύμαζε τῶν χορευτῶν τὸ πλῆθος;
σκαρπίνια εἶδος πούπουλα καὶ κάλτσα εἶδος ἄγνη,
καὶ τούλινα σκεπτάσματα 'στῆς πλάταις σὰν ἀρχὴν
φτερὰ ποικίλων ἀετῶν, δορκάδων καὶ κοκόρων,
καὶ ἦσαν ὅλαις ντεκολτέ ἐν γένει κατὰ κόρον.
Π.—Καὶ πῶς; δὲν ἐρωτεύθηκες ἀπὸ αὐταῖς καμμία;
Φ.—Τί λές, μωρέ, ποῦ μ' ἐπίασε εἶδος ὑπεραιμία,
καὶ ἀνάψε ἡ μούρη μου καὶ εἶχα μὴ κοιναῖα,
ποῦ παρ' ὀλίγο ἔλειψε νὰ βγάλω τὴν βελόδα.
Λοιπὸν περὶ τὰς ἑνδεκα, καθὼς σοὺ εἶπα, ὥρας
ὁ Χατζηπέτρος εἰσορμᾷ μετὰ μεγάλης φόρας.
Τόπο, τοὺς λέγει, κύριοι, καὶ ὁ βασιλεὺς πλάνηται,
βουζάν ντροπὴ ἔβουζάν γκάς, καὶ ὁ Ἕλληνας ἐσοπαῖται.
Παραμερίζουν δεξιὰ εὐθὺς οἱ καθβαλῆροι,
τραβιέται δὲ ἀριστερὰ τῶν κυριῶν τ' ἀσκέρι,
παραμερίζω δὲ καὶ ἐγὼ καὶ πέρνω μὴ θέαι,
ὁ βασιλεὺς με τοὺς λοιποὺς περνᾷ ἀπὸ τῆ μέση.
Π.—Καὶ ποιοὶ 'ναι τάχα οἱ λοιποί;
Φ.—Οἱ Δούκες, ὁ Αὐλάρχης
ὁ Βαλδεμάρ, ὁ Βαλτασσάρ, ὁ Γάλλος ὁ Στρατάρχης
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μετὰ τοῦ Συμβουλίου,
τὸ σῶμα τῶν διπλωματῶν μετὰ ἐπιτελείου,
οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, ποῦ μένουν ἐν Ἀθήναις,
ἡ τρεῖς κυρίαί τῆς τιμῆς καὶ ἡ ἑπτὰ πρεσβύναις.
Τότε λοιπὸν ἡ μουσικὴ τὸν ὕμνον παιανίζει,
ὁ βασιλεὺς μᾶς χαιρετᾷ καὶ ὁ χορὸς ἀρχίζει.
'Αδὸν λοιπὸν καὶ σὲν ἀνγκέζ, καὶ ἀρπάζονται τὰ ζε
καὶ ἐγὼ τὰ χάνω, Περικλῆ, καὶ ἡ ντάμα μου μὲ φέρει
Τοιαῦτα τὰ περὶ χορῶν καὶ τὰ περὶ λακέδων,
καὶ ἤδη ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὰ περὶ σουπεδίων.
Π.—Καὶ δὲν μοῦ λές μέγ' 'στοῦ χοροῦ τῆς τόσας καραμπι
ποῖα ἦταν, βρὲ Φασούλη, βασιλίσσα ἀπ' ὅλαις;
Φ.—Ποῖα ἦταν βασιλίσσα;... ἡ Ὀλγα μας, ποῖα ἄλλη;
Π.—'Εγὼ σοὺ λέω, βρὲ κουτέ, βασιλίσσα 'στὰ κάλλι.
Φ.—Πές μου λοιπὸν λὰ ρὲν ντοῦ μπάλ, ἂν θές νὰ σ' ἐνοή
καὶ τότε εἶμαι πρόθυμος καὶ νὰ σοὺ ἀπαντήσω.
'Ἡ Μελπομένη, ἡ Κλειώ, ἡ κόρη τοῦ Γιαννούλη,
ἡ Θεξινὴ τοῦ Γεωργίου ἡ Μόρφη τοῦ Σταμούλη,
ἡ Ἀριόνη τοῦ Μικέ, ἡ Νόρμα τοῦ Βελλίνη,
ἡ Ντελακούρ, ἡ Ντελαμούρ, καὶ ἡ Ντελκατερίνη.
Π.—Καὶ σὺ με ποῖα ἐχόρεψες;
Φ.—Μ' ὅλαις τῆς ἀνωτέρω,
καὶ ἤδη ἄς εἰσέλθωμεν καὶ εἰς τὰ περαιτέρω.
'Εκεῖ λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, περὶ τὴν δωδεκάτην,
ἐνθ' 'στὰ στήθῃ ἐνοιωθὰ μὴν πείναν γλυκυτάτην,
βλέπω πῶς ὅλοι τρέχουν εἰς τὰς τραπεζαρίας,
καὶ ἀκολουθῶ καὶ ἐγὼ μαζὶ κυρίως καὶ κυρία.
Μετὰ μικρὸν εὐρέθηκα ἀντίκρου ἐνὸς Γάλλου...
Π.—Ποιοῦ; τοῦ Βοσσέρ;
Φ.—Δὲν ντρέπεσαι... ἐνὸς ψητοῦ μεγάλου
Καὶ τότε πᾶς ἐβρίχθη μετὰ τῶν ἄλλων φίλων,
καὶ ἐξέχασα καὶ τοὺς χοροὺς καὶ τὸ ὥραϊον φύλον.
'Αλλὰ μᾶς ὑπεχρέωσαν ἀπ' ὅλους ὑπερμέτρως
ὁ κύριος ὑπασιπότης τοῦ θρόνου Χατζηπέτρος.
Π.—Καὶ δὲν μοῦ ἔφερες, μωρέ, καὶ ἐμὲ κανένα μπουτί;
Φ.—Δὲν σοῦ φερα...
Π.—Δὲν μοῦ φερες; Ὅρσε λοιπὸν λεμπού...

Ἐνθ' ὕμνῃ ἐκστατικὸς τὴν δόξαν τῆς πατρίδος,
πίνει συγχρόνως καὶ νερὸ διὰ τῆς προβοσκίδος.

Ἐξή λόγοι Δεληγιάννη
καὶ ἔπου τὸν πονεῖ νὰ γιάννη.

- ΠΡΩΤΟΣ.—Φίλοι συμπολιταί, σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν,
καὶ ἐξέρχεται 'ς τὸ σπῆτι με ὄχλοσθον μεγάλην.
Διατρέχοντες ἡμέρας φοβερὰς δοκιμασίας,
πλὴν ἐλευσεται ἡμέρα καὶ γὰρ 'μᾶς φαγοποσίτης.
Εἰς τὴν διαδύλωσιν σας δώσατε ἀπόψε πέρας,
καὶ σὰς παρμένον πάλιν αὐριον πρὸς τὸ ἑσπέρας.
ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Χαιρετίσωμεν καὶ σήμερον ἀλλήλους,
καὶ δοῦτε ἄς πετάξωμεν ὅλοι 'ψηλὰ τοὺς πέλους.
Εἰς ἀπόψε προφανῆς ἀνέτειλε 'ς τὸ κόμμα,
εἰς τὸν ἄς προσμείνωμεν ὡς αὐριον ἀκόμα.
'Οἷον ἐγκατερίτης καὶ ἡ ἡμέρα φθάνει,
καὶ ἡ δὲ εὐρησάμεν καὶ ἐμεῖς τὸ βραμαζάνι.
ΤΡΙΤΟΣ.—Χαίρετε καὶ πάλιν, προσφιλεῖς μου συμπολιταί,
καὶ ἐλπίστε; σιωπάτε; διατί δὲν μοῦ 'μιλεῖτε;
'Ενθ' ἐξή φίλους ἀριθμοῦμεν ἕως τώρα,
καὶ αὐξάνουν κάθε 'μέρα, καὶ αὐξάνουν κάθε ὥρα,
καὶ αὐξάνουν αἰωνίως, καὶ θ' αὐξάνουν δσημέραι.
—Δεκάτῃ μου Θεοδωράκη σὲ θαυμάζω, χαῖρε, χ' ἔρε!

ΤΕΤΑΡΤΟΣ.—Ἡκουσα φωνήν, ἦναι με χαιρετίζει,
καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐν χαρᾷ σκιρτᾷ καὶ ὀλοῦνται.
Εἶναι φωνὴ ἐργατικὴ ἀγνὴ ὡς ἡ παρθένος
καὶ ἀπευθύνεται 'ς αὐτὴν κατενθουσιασμένος.
—Ἐργάτα μου! κοπίαζε καὶ τίμα τοὺς γονεῖς σου,
ἀγάπα τοὺς ὁμοίους σου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς σου!

ΠΕΜΠΤΟΣ.—Ἡκουσα ρεββέζο, ἦκουσα φωνὰς καὶ σάλους,
καὶ ἐλυπήθην πολὺ πλέον τοὺς δικούς μας ἢ τοὺς ἄλλους.
'Ἡκουσα διαδηλώσεις, ἦκουσα φρενήρη ζήτω,
καὶ ἐσκέφθην τί νὰ κάμνῃ, ἀρὰ γὰρ νὰ μ' ἐνθυμεῖτο;
'Ω! ἐλπίσωμεν ἀκόμη 'ς τὴν πατρίδα καὶ 'ς τοὺς νόμους,
ἀλλ' ἄς τρέχωμεν συνάμα μαζεμένοι καὶ 'ς τοὺς δρόμους.

ΕΚΤΟΣ.—Λοιπὸν ἐπέρασεν ἡ ἑβδομάς ταχεῖα,
καὶ ἐπικρατεῖ 'ς τὸ κόμμα μας μεγάλη ἡσυχία.
'Εκόπασαν τὰ πνεύματα, τὰ ζήτω καὶ οἱ κτύποι...
κρίμα λοιπὸν 'ς τὸν Καρδαρά καὶ κρίμα 'ς τὸν Τερτίνη,
κρίμα 'ς τῶν ἡμετέρων μου τὴν ἐννεακοντάδα,
κρίμα σὲ μέ, κρίμα σὲ σὰς, καὶ κρίμα 'ς τὴν Ἑλλάδα.

Και μερικά
πολιτικά.

Και πάλιν εἶναι κρίσιμος ἡ θέσις τῶν πραγμάτων, καὶ εἰς τὴν σάλαν τῆς Βουλῆς καὶ εἰς τὰ θεωρεῖα ἐπικρατεῖ συζήτησις σπουδαίων ζητημάτων, καθὼς καὶ εἰς τὸ προαύλιον μεγάλη φασαρία. Ἐν γένει ὁ πολιτικὸς ὁρίζων τῆς πατρίδος εὐρίσκεται εἰς ἐποχὴν ἀγρίας καταιγίδος.

Ὁ Τζάνες καταφέρεται κατὰ τῶν εἰσπρακτόρων, quod modo ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς τοῦ δήμου Οἰχαλίας ζητοῦσι τὴν ἀπότισιν τῶν παρανόμων φόρων, γενόμενοι καὶ πρόξενοι φρικτῆς ἀνωμαλίας. Καὶ ὡς ἐκ τούτου θάνατοι κτηνῶν κατοικιδίων, καὶ συνεχεῖς τραυματισμοὶ ἀνδρῶν τε καὶ παιδίων.

Ἄλλ' ὅπερ σπουδαιότερον αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος, Δουζίνα λόγον ἔχομεν τῆς περιόδου πρῶτον, θρηνοῦντα μετὰ σπαργμῶν τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος καὶ προκαλοῦντα θέαμα δακρύων καὶ γελῶτων. Ζητεῖ νὰ φέρουν ὑπουργοὺς ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν, καὶ εἰ δυνατόν, καὶ βουλευτὰς χωρὶς ἀργοπορίαν.

Ἐνθουσιώδης παρευθὺς ὑπέδειξε τὴν κλειδα, δι' ἧς καὶ τοῦ Συντάγματος ἡ θύρα ὑποκύπτει, καὶ φθάσας εἰς τοῦ λόγου του καὶ αὐτὸς τὴν κατακλειδα σπουδαῖον νομοσχέδιον ἀνάμεσόν των ῥίπτει, δι' οὗ περὶ τῶν ἀμαξῶν πολὺ ἐρῶδες φροντίζει, καὶ ὅπερ. ὡς εἰκάζομεν, τ' ἀκόλουθα ὁρίζει.

Ἐν πρώτοις ἂν ποτὲ συμβῇ δυστύχημα ἰστὸ δρόμο, ἐκ τῶν κλητῆρων τῶν τυχόν ἐκεῖ παρατυχόντων δύο ἢ τρεῖς ν' ἀρπάξουνε τὴν ἀμαξα ἰστὸν ὦμο καὶ νὰ τὴν φέρουσιν παρευθὺς ἰστὸ σπῆτι τῶν παθόντων. Κι' ἂφοῦ λοιπὸν ἀνέφερε τὰ χρέη τῶν κλητῆρων, εἶπεν εἰς τὸν ἐπίλογον καὶ περὶ καλογήρων.

Ἐκτός ἐκείνου ἔχομεν λόγον Μαυρομιχάλη, ζητοῦντα τὴν εἰς τὸν στρατὸν ἐξαετῇ θητείαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ταραχὴν προέκυψε μεγάλη, χωρὶς καὶ αὐτὸς τοῦ λόγου του νὰ νοιώθῃ τὴν αἰτίαν. Ὁ κύριος Ζηνόπουλος τὸν λόγον συνεχίζει καὶ τὴν θητείαν τοῦ στρατοῦ μετ' ἄλλων συσχετίζει.

Οὕτως ἐχόντων, κύριοι, ἐσχάτως τῶν πραγμάτων, τὸ βῆμ' ἀνέρχονται πολλοὶ ἀλληλοδιαδόχως, κινουντες πληθὺς συριγμῶν καὶ χειροκροτημάτων, ἐνθὺ τὴν θύραν τῆς βουλῆς φρουρεῖ εὐζώνων λόχος. Κι' ἐνθὺ εἰς τὰ δωμάτια οἱ βουλευταὶ καπνίζουν, ἀδρῶς φιλοφρονούμενοι ὑδρίζονται καὶ ὑδρίζουν.

Τὸ φύλλον τὸ ἐπόμενον,
πολὺ ἀναμενόμενον.

Τὸ ἄλλο φύλλον τοῦ ΡΩΜΗΟΥ, τὸ πρὸς τὸ νέον ἔτος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ ἴμῃ πολλὰ ὁ Περικλῆτος, θάνατι πολὺ πρωτότυπον παρ' ὅλων τὰς ἐλπίδας καὶ θάνατι, κύριοι, διπλοῦν, ἦγουν μ' ὀκτὼ σελίδας. Θὰ ἔχῃ τόσα, ποῦ κανεὶς ἀκόμα δὲν προσμένει, καὶ ἐκ τούτου κατανάλωσις παραπολλὴ θὰ γένη.

Καὶ ἐπειδὴ, ὡς εἶπομεν, θάνατι διπλοῦν τὸ φύλλον, καὶ θὰ γινῇ ἀνάρπαστον καὶ παρ' ἐχθρῶν καὶ φίλων, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα εὐκόλως ἐννεύετε, γι' αὐτὸ πρὸς εἴκοσι λεπτὰ ἔς τοὺς δρόμους θὰ πωλῇται. Μόλις λοιπὸν ἀκούσετε πῶς δῆκε μέσ' στὴν πόλιν, στοὺς πωλητὰς ὁρμήσετε καὶ ἀγοράσετε ὅλοι.

Ἄγγελμα δι' ἀγγελίας
μετ' ὀλίγης ὠφελείας.

Ἄφοῦ λοιπὸν πολλοὶ ζητοῦν νὰ πληροφορηθοῦν, ἂν ἀγγελίας βάλωμεν, πόσο θὰ πληρωθοῦν, τοὺς ἐπαναλαμβάνομεν, πῶς ἡ τιμὴ δηλοῦται ἕκαστος στίχος πρὸς λεπτὰ πεντήκοντα—τ' ἀκούτε;

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Στὴν ἀγορὰν τοῦ Πειραιῶς, στοῦ Λαυρίου δὲ πλησίον ἀνοίξε, ὡς ἐμάθομεν, καινούριο καφενεῖον. Καφῆς ἐξαισιος, πρὸς δὲ ὑψηλῆς πρώτης, καὶ τὸ μολὲς καὶ ἔκτακτος παντοῦ καθαριότης. Τοαγκάρης, Κουρκουνάκης τε, οἱ δὲ τὸ διευθύνουν, καὶ οἱ Πειραιώταις τρέχουνε καὶ τὸν καφῆ τοὺς πίνουν.

Εἰς τῶν ἐφημερίδων τὸ μόνον Πρακτορεῖον (τὸ λέγομεν εἰς γνῶσιν ἀπάντων τῶν κυρίων) θὰ πάρετε βιβλία ἑθνήκα καὶ διαλεκτά, ἐνθὺ ὀλίγα μόνον θὰ δώσετε λεπτά. Ἡμερολόγια μας πολλὰ ἐκεῖ θὰ βρῆτε, καὶ εὐνασθε εὐκόλως νὰ τὰ προμηθευθῆτε. Πρὸς τοῦτοις ν' ἀγοράσῃ ἐκεῖ καθεὶς ἴσχυται ἂν ἀπαρδιὰ δὴν τοῦ Γεωργίου τοῦ Σουρή.

Ὅπισθεν τῆς ἐκκλησίας τῶν ἐδῶ Καθολικῶν θὰ εὐρῆτε ἀποθήκην ὀνίων μαύρων καὶ λευκῶν, γευστικῶν, πολὺ εὐδωμῶν, παλαιῶν καὶ εὐθηνότατων καὶ δι' ἀσθενεῖς ἐν γένει ὅλων ὠφελιμωτάτων. Ὅστις ἀπαρδιὰ ἀγοράσῃ παρευθὺς τοὺς ἐκτιμᾷ... Εἰς τὸ Νέκταρ, ἀποθήκη Ἰωάννου Ζωσιμά.

Στοῦ Σπύρου τοῦ Μονάου, εἰς τὴν δδὸν Ἑρμοῦ, θὰ εὐρετε καπέλα ὥρατα τοῦ συρμού, πτερὰ καὶ γαντιούρας, χιλιῶν εἰδῶν κορδέλαις, ἀνθὺ καπέλα καὶ ἐκλεκταῖς δαντέλαις. Ἐπίσης θὰ εὐρῆτε καὶ ἀνθὺ γιὰ κυρίας, στεφάνους καὶ ἀνθοδέσμας, καὶ εἰς τιμὰς μετρίας.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἰστὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖ
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νύκτα ἰστὸ συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατῆται ἕδρας ἄλλους τῶσους,
μ' αὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.